

خونخواهی و شعار انتقام

شبهه شناسی
گفتمان سازی
ویاسخ گوئی
روزهای حماسه
دفاع مقدس
ویژه نامه
چند رسانه ای
ماهنامه شبهات

شبهه

۱۰۹

واقعاً چرا و چه ضرورتی دارد که به دنبال انتقام از قاتلان رهبر باشیم؟ **شبهه:**

را برای ظهور منجی آماده تر می سازد. هر اندازه فریاد انتقام بلندتر باشد، به تحقق وعده الهی برای اقامه قسط و عدل جهانی نزدیک تر می شویم. در نهایت، خونخواهی تبلور بی قراری و عشق به امام است؛ یعنی لحظه ای از یاد مظلومیت و عطش اهل بیت غافل نشدن و هر حرکت و سکنه ای را در مسیر جبران آن ضایعه عظیم و رسیدن به قرب الهی معنا کردن. بنابراین، سر دادن شعار انتقام، نه یک تصمیم تاکتیکی، بلکه یک ضرورت هویتی، ایمانی و تاریخی برای پاسداری از خون شهدا، حفظ وحدت جامعه، تحقق امنیت پایدار، زمینه سازی برای ظهور و در نهایت، تقرب به خداوندی است که خود متکفل خونخواهی مظلومان عالم است.

نیز شعار انتقام، تداوم همان «یالثارات الحسین» است تا به دشمن بفهماند که هرگز نباید خود را در امنیت ببیند و خون شهدا، بی حساب و کتاب نخواهد ماند. خونخواهی، فراتر از یک اقدام تنبیهی، یک جریان فرهنگی و تمدنی است؛ و انتقام حقیقی، برچیدن آن «تمدن منحط غرب» و نظم ظالمانه حاکم بر جهان است. این شعار، نه فقط قاتلان را هدف می گیرد، که ریشه های فکری و نظامات استکباری را که زمینه ساز چنین فجایعی هستند، نشانه می رود. از سوی دیگر، خونخواهی موتور محرک بعثت مردمی است؛ همان موتوری که اصحاب امام زمان را به قیام وادار می کند و شعارشان را «یالثارات الحسین» قرار می دهد. این خون ها، نه تنها هدر نمی روند، بلکه هر کدام تراکمی ایجاد می کنند که میدان

شهادت ولی خدا، به ویژه نائب امام زمان، مفاهیم انتزاعی دین را به امور عینی و ملموس تبدیل می کند و دیگر نمی توانیم «ثار» را صرفاً واژه ای در زیارت نامه ها بدانیم، بلکه آن را با تمام وجود و گوشت و پوست خود حس می کنیم. از این رو، سر دادن شعار انتقام، نخستین گام برای «قصاص» است؛ قصاصی که قرآن آن را مایه حیات جامعه می داند و بدون آن، امنیت و بازدارندگی در برابر دشمنان از بین می رود. اگر این فریاد به گوش جهانیان نرسد و هزینه جنایت برای دشمن سنگین نشود، هیچ ضمانتی برای تکرار نشدن این جنایت ها وجود ندارد. دشمن با کشتن سیدالشهداء تصور کرد نور حق را خاموش کرده است، اما خونخواهی بود که امامت را در نسل ایشان تداوم بخشید و کاخ ظلم را به لرزه درآورد. امروز

خونخواهی و شعار انتقام، هرگز یک فریاد خشم زودگذر یا التیامی برای دردهای لحظه ای نیست؛ بلکه در عمیق ترین لایه های معرفت دینی و مکتب عاشورا، این شعار، «ریسمان وثیق» ایمان و محور وحدت جامعه است. وقتی خون پاک ترین انسان ها بر زمین ریخته می شود، این خون به منزله «ثارالله» در رگ های عالم جاری می شود و سکوت در برابر آن، نه تنها خاموشی یک فاجعه، که خیانت به تمامی ارزش های الهی و زمینه چینی برای تکرار ظلم است. خونخواهی یعنی ما در برابر «ثلمه» و شکاف عظیمی که بر پیکره عالم و تاریخ وارد شده، نمی توانیم بی تفاوت باشیم؛ زیرا این خون، تنها خون یک فرد نیست، بلکه جامع تمام خون های پاک و نماد مظلومیت قله وار تاریخ است.

